

Těžká věc

Na kraji světa, a přece uprostřed, daleko, a přece za rohem, ve stínu, a přece v jasnozření – zkratka v Sosnovské ulici v Horním Benešově byl nápis, pod ním dveře a na dveřích cedulky.

Nápis říkal: „Věštecká kancelář U Vylitého olova, přátelské ceny!“ a cedulky: „Neklepat, věštec vychází!“

a taky: „Tato kancelář nemá smlouvu s žádnou zdravotní pojišťovnou!“

A protože se celý svět zrovna nakláněl k osmé hodině, ozvalo se za dveřmi osmkrát:

„Plum-bum, plum-bum, plum-bum.

Plum-bum, plum-bum, plum-bum.

Plum-bum, plum-bum.“

To hodiny v rohu věštírny odbily konec pracovní doby.

Olovo užuž otáčelo klíčem, když někdo překotně zaklepal na dveře.

„Mám zavřeno...!“ zaráčkovalo Olovo dotčeně přes dveře.

„Ale tohle je naléhavé!“ rozčilený hlásek na to.

„Zavřeno!“

„Prosím! Já už nevím, jak dál! Já už... Já vás potřebuju –“

Olovo si povzdechlo a otevřelo. Dovnitř se vehnal rozčuchaný malý prvek.

„Propána, pane Sodík, zase vy?“ podívalo se na něj Olovo. „Víte přece, že nemůžete chodit po pracovní době. A máte tam napsáno *neklepat.*“

„Já vím, já vím. Ale tak snad alespoň malou věštbíčku byste mohlo! Jsem zoufalý člověk!“

Olovo zvedlo obočí.

„Tedy prvek! Prvek! Zoufalý prvek v zoufalé situaci!“ opravil se Sodík.

„Po pracovní době, to bude s pohotovostním příplatkem, pane Sodík. Nechcete si přijít zítra?“ řeklo Olovo a trochu doufalo, že to pozdního zákazníka odradí.

Ale pan Sodík povídá: „Peníze nejsou problém!“

„Tak ale bude to chvílku trvat. Musím znovu rozdělat oheň. Zatím mi můžete vyprávět, o co jde.“

„Víte,“ povídá ten neklidný malý prvek Sodík. „Já mám jednu otázku. Já jsem někoho potkal. Viděl jsem ho tedy jen jednou. Zatím si jenom píšeme. A já bych potřeboval vědět, jestli to má, víte, budoucnost. Jestli, chápete, jako...“

„A kvůli tomu mi sem chodíte po pracovní době? To nemohlo počkat do zítřka?“ zafunělo Olovo.

„Nemohlo! Co když je to láska? Co když je to pravá, skutečná láska?! On je to... takový... trochu těkavý, ale krásný atom Chloru!“ vykřikl pan Sodík. „Já myslím, že bychom já a on mohli něco stvořit!“

Olovo pana Sodíka poslouchalo jen na půl ucha. Prohrabovalo uhlíky v ohništi a mlčelo... Byl to těžký den. „Ale to jsou všechny,“ pomyslelo si.

Olovo mělo kouzelný dar, díky kterému dokázalo věštit budoucnost.

Celé dny se muselo od rána do večera vylívat, radit ostatním prvkům v milostných záležitostech, otázkách peněz, vášně, zaměstnání, vztahů a hádek a štěstí.

O Vánocích dokonce jako jediné z prvků radilo lidem.

„Kdybych tak mělo někoho, kdo poradí mně, co se životem,“ posteskl si v duchu a dál zíralo do klíčících plamenů.

Ono se to málo ví, ale všichni věštcí bývají sami strašně bezradní a ztracení.

„Eh, co jsem to chtělo...“ probralo se ze zamyšlení.

„Věštit! Vyvěštit mi něco o mně a o tom milém atomu Chloru!“ ozval se pan Sodík.

„Aha, aha!“ řeklo Olovo a postavilo nad oheň takovou nádobku a vlezlo si do ní.

„Nepálí vás to?“ ptal se Sodík starostlivě.

„Vůbec. Jen mě někdy ráno bolí hlava. Ale to nic. To je práce,“ uklidňovalo ho Olovo. „Tak se pořádně dívejte, pane Sodík.“

Olovo nad ohněm začalo prskat a bublat a měknout. Na jeho povrchu se točily různé tvary. Pan Sodík se na ty tvary s napětím díval a přemýšlel.

Po chvíli se Olovo převrhlo a válelo se pod nádobkou úplně vylité, vylité z podoby.

„Aha. Aha...“ povídá Sodík.

„Tak co vy, co, co vy tam?“ huhlalo Olovo, snažilo se zvednout ze země a nabrat zase tvar. Ale nešlo to.

„Viděl jste něco?“

„Viděl, viděl!“ poskakoval Sodík a pomáhal Olovu na nohy. „Nechcete skleničku vody?“

„Děkuju.“

Olovo se napilo a hned se mu lépe vstávalo. Sodík pokračoval: „Já viděl věci! Ten Chlor a já, když to dáme dohromady, tak vznikne sůl! Vědělo jste to?“

„No vidíte, nevědělo...“ divilo se Olovo a vrávoralo.

„A že nám to bude moc fungovat. Bude to pevněj, krásnej vztah! A lidi nás budou mít rádi. To víte, sůl má každý rád. V pohádkách, na hranolky, do salátu. I do palačinek se dává špetka!“

„To je dobře. Tak to bude pět padesát. Plus třicet korun ten pohotovostní příplatek,“ řeklo Olovo a vy-psalo panu Sodíkovi účtenku.

Sodík zaplatil a loučil se: „Tak šťastný a veselý. A pěkný svátky. Co vůbec budete dělat přes svátky? S rodinou, s rodinou?“

„Kdeže s rodinou. Bratr drží v kostele pohromadě vitráže, ten má přes svátky taky napilno. A sestra pracuje v nemocnici na rentgenu jako olověná vesta. Ta si nemůže jen tak vzít volno. A já – na Štědrý den budu u lidí, pak vůbec nevím...“

„Nevěšte hlavu. Ono se něco najde.“

Když šťastný Sodík odešel, Olovo zamklo a spěchalo domů. Padal těžký sníh, křupal mu pod nohama a Olovo se hlavou honily těžké myšlenky.

„Zítra je Štědrý den. To bude krása. Budu zase věštit lidem. Ale s kým já budu pak? A s kým já budu potom? A co se mnou bude za deset let? Za týden?“

Olovo samo sobě už mnohokrát taky zkusilo předpovědět nějakou šťastnou budoucnost. Potíž s věštěním ale byla, že když člověk věští a musí se u toho vylévat, sám sebe nevidí. A tak nemůže pořádně číst svou budoucnost.

„Nějak bylo, nějak bude,“ utnulo svoje chmury. A doma si vlezlo do krabičky, zabalilo se a poslalo do skladu, aby ho zítra mohli prodávat v obchodě lidem.

A právě tuhle naši krabičku nahmatat druhý den na dně regálu v obchodě Jistý Petr. Ten Petr Jistý, to vám byl

takový pán, co ho manželka poslala ještě na poslední chvíli koupit oříšky, jablíčka a olovo. Nejdřív se zdálo, že už je všechno vyprodané. „To by byly hrozné Vánoce bez lití olova, už takhle je to doma samý zmatek a shon. Teď by to byl zmatek, shon a virvál, že nedodržíme tradice! Oj, špaténka! Co bychom si počali?“ zoufal si, a když přece jen objevil krabičku s naším Olovem, zaradoval se a pospíchal domů.

Doma to vonělo. Kaprem, leštěnkou, purpurou a všude se vznášel sváteční třpyt a nálada. Jeho žena Markétka se také vznášela. Pobíhala od balicího papíru k řízkům a od řízků pod stromeček a od stromečku na balkon pro cukroví tak rychle, že se skoro nedotýkala podlahy.

„Markétko! Markétko! Jsem doma!“

„Už to bude, už, už, už!“ zavolala Markétka a ještě zrychlila, aby se před tou štědrovečerní večeří všechno stihlo.

A Petr zatoužil, aby se nic stíhat nemuselo, aby byl taky chvíli ten krásný klid a pokoj. Aby se člověk nemusel za ničím honit.

A už tu byla Markétka, celá načesaná, moc jí to slušelo. Vzala od Petra oříšky, vyloupla jádérka a do každé skořápky dala malou svíčku. Měla krásné, štíhlé ruce.

„Jdi, Péťo, a napuštěj lavor vodou! Ať můžeme věstit! Ať to stihneme, než přijde Ježíšek. Aspoň se dozvíme, co nás nemine,“ usmála se na něj vlídně. A Petr šel, a jak tak koukal na vodu tekoucí do lavoru, říkal si:

„Třeba na ryby. Na ryby by bylo hezký jít. I s Markétkou. Tam bývá takový klid. A ticho. Na rybách.“

Když se vrátil, Markétka už půlila jablíčko a v jablíčku byla krásná hvězdička z jader. „Péťo! Tak prý budeme dlouho, hodně dlouho živi!“ volala Markéta. „Jablíčko to předpovědělo!“

Olovo se v krabičce zavrtělo.

„Ty tvoje věštby, Markétko...“

„Teď svíčky! Polož lavor na stůl,“ zavelela a poslala po hladině skořápky se svíčkami. Petr s Markétkou je postrkovali po vodě. Žádná ze skořápek se nepotopila a žádná ze svíček nezhasla.

Olovo se zatím úplně vysunulo z krabičky a všechno pozorovalo. Bylo zvědavé, jak to věštění dělá konkurence. Rádo by se vzdělalo v oboru. A hlavně...

„Jé, Péťo, tak my budeme dlouho, hodně dlouho veselí a šťastní!“ smála se Markétka nad skořápkovými lodičkami a Petr se také smál, protože byl rád, že je Markétka šťastná.

„To budeme i bez věštek! To je přece jasné!“ pohladil Markétku po vlasech.

Ale Olovo to už nevydrželo, vylezlo z krabičky, zakašlalo a řeklo:

